

Hind 25 senti

EESTI SKAUT

EESTI SKAUTIDE MALEVA H'AALEKANDJA

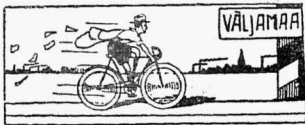

Eesti skautide mälestustahvel
Latvija sõdurite Vennashauale.

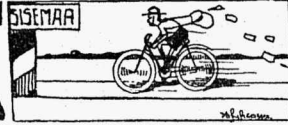
VIII AASTAKÄIK 31. OKTOOBRI 1928 Nr. 1
VÄLJAANDJA: EESTI SKAUTIDE MALEVA PÄÄSTAAP

TOIMETUS JA TALITUS:
TARTUS, VALLIKRAAVI TÄNAV 19
ADDRESS KIRJAVAHETUSEKS:
TARTU, POSTKAST 130

VASTUTAV TOIMETAJA: K. TREFFNER.
TEGEVTOIMETAJA: NSKM. A. GRÖNBERG
TOIMETUS: H. HAAMER, K. LIPPING,
A. SAMMET.

TEATED

Toimetus palub saata teateid malevatest, rühmadest ja karjadest selles osakonnas avaldamiseks hiljemalt 20. novembriks 1928. a.

Põhimäärust täiendati käesoleval kevadel uute järgueksamite kavade ja hundipogade erialaeksamitega. Ühtlasi määrati kindlaks eksamineerimiskord. Kuna täiesti erilised põhjused tingivad veel teisi muudatusi põhimääruses, siis avaldatakse ainult eksamineerimiskord sel sügisel ja saadetakse malevatele laiali.

Registreerimislehed malevatelt 1928/29 aasta jaoks on enamjaolt sisse tulnud. Koosseisud on enamvähem endised, paljud näitavad sisemist tõusu eksamites ja astetes. Seni on lehed saamata Tallinna, Saaremaa ja Läänemaa malevalt ning mõnelt üksikrühmalt.

Uued skauditunnistused 1928/29 a. kohta on oranžvärvi kartonil. Tunnistused saadetakse malevatele välja peale eelmise aasta tunnistuste väljaandmislehtede tagasisaatmist. Tunnistused on maksvad 30. septembrini 1929. Ühtlasi kaotasid 1927/28 a. tunnistused oma maksvuse tänavu 30. septembril.

Uued skaudimärgid EV vapiga on valmis ja malevatele vastavad ringkirjad välja saadetud. Märke on kaht liiki: mütsimärgid või vahetusmärgid 15 senti tükk, oksideeritud vaskplekist. Ainult neid tohib väljamaalastega vahetada, kuid mitte ühtegi teist Eesti skaudimärki. Teist liiki on töötusmärgid, — paksemast metallist, ilusama väljatöötusega, ülekillatud, vapi- lõvid kaetud sinise emailiga, hind 50 senti. Märk antakse töötuse juures ja kannab seetõttu töötusmärgi nime. Pääle selle on kõik aumärgid, nagu hoolsusmärgid, eeskujuliku skaudi ja hundipoja märgid jne. nüüd lõpulikult kindlaks määratud ja hinnad malevatele teatatud. Märke saab peastaabilt raha ette saates. Samuti võib saada hundipoja mütsimärke. Ka skautmasterite kaubamärgid on valmis, mis oma kujutuse poolest on eriti hästi õnnestunud.

Skautide rügemendile ESM poolt kingitava lipu üleandmine sünib Tallinnas, 21. detsembril s. a. rügemendi 10. aasta-päeva puhul. Lipu ja sinna juure kuuluva lipudiplomi valmistamine on praegu käi-

mas, et õigeks ajaks valmis jõuda. Lipu väeosa-küljel on kujutatud skautide Püha Jüri, kelle käes rügemendi kilp. Lähemal päevil selguvad ka lipu kulude katteks malevates toime pandud korjanduse tulemused.

Pärnu teine skautide rühm asutati käesoleval sügisel, kus on juba 15 liiget. Rühmavanemaks on 1. ja 2. rühmal h-ra Viktor Krull. Novembrikuus külastab Pärnu skaute skm. Vardja; samuti on kuulda ka hundipogegade karja asutamisest lähemal ajal. Eriti suure poolehoiu osaliseks on saanud Pärnu skaudid kohalise seltskonna poolt.

Ülemaailmlise skautluse juubel-jamboree asjus, mis peetakse tuleval aastal Inglismaal pöörati juba Peastaabi poole järelepärimisega, kui palju skaute kavatses sinna sõita. Senised teated lasevad oletada umbes 15 skaudi sinnaõitu. Üldse võtavad sellest jamboreest osa 30.000 skauti, 40-st riigist. Nii kavatsevad sinna sõita rootslased 200 skaudiga, soomlased 50 lätslased 50, leedulased 25, poolakad 300 austria lased 200, ungarlased 700, prantslased 2000 skaudiga jne.

Jamboree kestab 2 nädalat, edastagasi meresõiduks kulub umbes samapalju aega. Väljasõit Eestist oleks juulikuu 20. paiku ja tagasi jõutaks augusti 25. paiku 1929. Kui kõik head lootused lähevad täide s. o. kui saadakse edastagasi sõiduks suu- rem hinnaalandus või koguni maksuta sõit (mitte ülespidamine sõidul) siis tuleb arvestada 150—200 krooniga skaudi pealt, ühes sõidu ja ülespidamisega kogu ajal.

Võrreldes seda summat näiteks Rootsi skautide sõidumaksuga. kr. 250 - on meie kulu õige odav, pealegi maksab Inglismaal ülespidamine mitu korda rohkem kui Eestis. Seda saab läbi viia nii vähese rahaga ainult inglaste erilise vastutuleku tõttu.

Ühes jamboreega peetakse ka V. ülemaailmline skaudi juhtide kongress, kuhu iga riik saadab oma esitajad.

Õhutage leeki!

John Hargrave'i järelle Punane Rebane.

„Õhutage leeki!“

See tähendab — süüdake tuld, vaimustustuld, skautluse ja nooruse nõiatuld.

Kaua aega tagasi, kui veel elati metsikut elu, enne ülesleiduste, avastuste aega, milles me oleme tänapäev, oli nõupidamistuli kohaks, kuhu tuli kokku suguvõsa, sugukond või suguharu.

Seda tuld viidi laiali igas suunas ning nende lõkendavate punaste leekide juures jutustas päälük oma noortele ning vanadele sõduritele, kes poolringis istudes kuulasid tema sõnu. Kui keegi tahtis öelda midagi tähtsat või arutada mõnda küsimust, siis tegi ta seda alati nõupidamistulele. Ning tänapäevani on säilinud komme tule ääres istuda ja kõnelda.

Sa mõistad isegi, et laagrituli kahtlemata annab midagi, mis sind muudab lõbusaks ning rõõmsaks. Sa ei tea täpselt öelda, mis on selle põhjuseks; võib olla, on see sulava männivaigu lõhn, mis keeb üles vaiguseist puist, vahest puusuits, vaimudetants leekides, või jällegi tasane praksumine, mida tekitab hõõguvpalavate süte kukkumine valgesse tuhka.

Kes sa ka iganes oled või kus laagris sa olid, sa tunnend seda lõkke nõiduvust.

Nõupidamistulele tõusen ma püsti, et kõnelda teiega, sõbrad, metsamärkide kaudu.

Siin tule ääres — saladusliku ürgaegse lõkke ääres — jutustan teile hõõguvast leegist. See on me kohus, sõbrad, seda hõõguvat leeki uuesti suurendada. See on me

---

Sisu:

Õhutage leeki! * Ikka edasi kogemuste varal. * Viskeid Latvija suurlaagrist. * Kokkuleppe alusel. * Skautlik distsiplin. * POJAD KALJUL. *

---

kohustus uuesti äratada juhtumusotsimise vaimu — hoida laagrituld põlemas, et ta leegiks võimsasti ja julgustavalt.

Õhutage leeki, mu sõbrad, hoidke seda skautluse nõiatuld leekimas, niikaua, kui te neile säädusile allute!

Nagu ürginimeste päevil, räägime ning arutame nüüdki tule ääres omi nõupidamisi suurest mängust — skautlusest.

Õhutage leeki siingi — kirgliku osavõtu leeki, agara tööjõu ja vaimustuse leeki. Meie peame olema tugevad ja püsivad, ei kunagi väsima. Me peame oskama omi teadmisi tegevuses kasutada. Me peame oskama tahta ja keelduda, mitte, et me ainult teame omi määrusi, vaid et ka omi suuri säädusi ausasti peame, meie suguharu säädusi. Ainult siis oleme skaudid.

Õhutage leeki ja hoidke põlevaid süsi! Säilitage meie omapärasus ning meie kombes. Ning hoolitsege, et teil oleks skautide hüüdnimi ja et kobras, lõvi või muu loom ei puuduks teie lipu tootem-märkide hulgast.

Ning millal lähete siis jälgedejahile? Oo! Ja mis on Ingonjaama — tants? Ehk Sing-a-sing! Bom, bom!

Käesoleval aastal pöörge enam ja enam tagasi vanasse suurde skautlusse — mitte eneseaustust ärge tahke, ärge soovige aumärke omale, — vaid tahke oma suguharu austamist (rühma mõtlen ma) ja armastust oma riigi vastu.

Milline vahva rahvas oleme siis, kui võime öelda, et iga mees on skaut ning mõtleb nõnda!

Õhutage leeki — skautluse ja nooruse nõiatuld!

Ikka edasi kogemuste varal!

Alanud skaudiaasta süvendagu vastastikkü arusaamist.

Sk. H. Paalmann.

Möödas on tänavused väheilusad suvepäevad laagrielu ja välistegevusega. Skauditöö areneb edasi kinnistes ruumides, ent selle eest on kõik skaudid koos. Rühmades-karjades on juhid juba tegevuskava üle nõu pidanud, enamjaolt ehk koguni kindlaks määranud.

Mida kavasse võtta? Kas endiseid asju, eksamiõpetusi, rühmatööd? Või on õigem läbi viia uuendusi, luua reforme? Need küsimused kerki- sid keelele suuremale osale juhtidest töökava kokkuseadmisel.

Nõuanne sellele: ikka edasi kogemuste varal. Eesti skautlus, tema organisatsioon ja eesmärgid — see kõik on välja kasvanud meie eneste tõekspidamistest. Ise pidime sügavamalt läbi mõtlema tema hea käekäigu probleeme. Oleme pahasedki olnud teineteisele, miks sina tegid nii ja sina nõnda. Kuid tegevus ja terve poiste programmi muretseda, pani meid mõtlema, sundis katsetama. Enese kogutud teadmiste varal arenes meie liikumine. Alul erilise vaimustushooga, kuid vähesed teadmised jatkusid vaid lühikest aega, et hoida koos nii suurt hulka.

Kuid — kas ei ole võetud meie kavad siis väljamaalt, kas pole nende looja Baden-Powell? Seda küll. Ning leidub meiegi seas neid, kes õpetavad poisse ainult väljamaa raamatute põhjal, ilma et enne läbi kaaluks eneste kogemuste põhjal saadud õpetusi. Kas oli ka Baden-Powellil enese soov sellane, kui ta õhutas skautide asutamist kõigis riikides? Ei — ta ise ütleb: Meie kava on poisse kasvatada 1) iseloomus, 2) tervises, 3) töötahtlikkuses ja 4) ligimesele vastutulelikkuses. Selle läbiviimiseks on meil oma skautlik meetod, mille sisu aga oleneb iga riigi kohalisest oludest, välja minnes rahvusliku tervendamise seisukohast ja aluseks võttes maksvat olukorda.

Seda üldist eesmärki oleme hakanud tähele panema eriti peale meie oma suurlaagrit. Paneme peamiselt rõhku sisemisele stabiliseerumisele. Kindlustame end, et hoogu võtta suuremaks teguavalduseks. Üksteiselt kogutud kogemuste õpetamise tähe all möödus läinud tegevusaasta, mil peeti esimene juhtide aastakoosolek, sõideti mitmesse malevasse, elati ühiselt laagris Latvija Jamboree puhul ning asutati uusi rühme. Need aegajalised kokkulemmised annavadki võimalust vastastiku õpetada kogemusi. Liigume praegu üldiselt n. ö. tasases vees, millest kõnelevad ka sügisesed registreerimiseandmed malevatelt. Ise tööd tehes kinni pidades ja skautluse üldisest eesmärgist ning skaudivaimust nõnda saame edasi.

Meie organisatsiooni elus löi tänavu kevadel suuremaid ärevuslaineid ootamata teade ühe paralleelorganisatsiooni, „Noorte Kotkaste“ loomise kavatsus Kaitseliidu poolt. Kuid kohe sellest kuulda saades, näitasid vanemate tegelaste käed: edasi endiselt, kui oleme sisemiselt kindlad ning teadlikud oma töökspidamistest, siis ei tarvitse eriti karta. Skautliku kasvatuse ürgpõhimõte — vastastikune heatahtlikkus — suutis meid hoida vastaval kõrgusel. Rahunesime, ning suve jooksul kujuneski meie vaade õiges suunas: peame kohtama teineteist vastastikuse arusaamisega. Selleks aitasid kaasa mõlema organisatsiooni ühised eesmärgid. Nüüd ongi soovid tagajärge annud ja sellega ka teine pool põhimõttelikult nõus olnud. Vaja nüüd pidada üksikasjalisi läbirääkimisi ning ühisel jõul ja ühiselt tehtav töö võib seda kasulikum olla mõlemale organisatsioonile, seda enam aga Eesti noorsoole.

Tänavune aastakoosolek tutvustab kõiki lähemalt nende, meie siseelu probleemidega ja me võime, kuna asi on sellaselt edasi arenenud, üle hulga aja jälle mõelda oma liigete arvu suurendamisele, tulevad aastal selles koguni tööle asuda.

Need eelolevad läbirääkimised Kaitseliiduga jätavad järke ootama mõningaid meie sisemisi probleeme ja reforme, mis olid läinud aastakoosolekul kavas ja mõeldud tänavu läbi arutada. Peame asuma äraootaval seisukohal, kuni meie kavad on viidud sealsete seisukohtadega ühtlusesse, et ära hoida kahekordset ja kahtlemata minimaalsete erinevustega lahus töötamist.

Nimetan siin uusi skaudi järgu- ja erialaeksameid, millest osa koguni põhimääruse korrast kinnitatud, kui avaldame sellest vaid tehnilise osa eksamineerimise korra asjus. Teised jätame senikaua kalevi alla, kuni neid lihtsalt välja anname ühise määrusena. Sessamas seisukorras ootavad praegu järke kavatsetavad juhtide kursused. Ning lõpuks skautliku

kirjanduse juuresoetamine, meie eneste kogemustest väljakasvanud skaudi-kirjanduse loomine, mida tulevikus hakkaksime tarvitama ühiselt.

Need üksikud mõtted alanud skaudiaasta puhul juhivad meid ühele kindlale lõputulemusele: vastastikuse arusaamise ja vastastiku kogemuste õppimise kaudu hoiame oma organisatsiooni ikka õigel rajal.

Viskeid Latvija suurlaagrist.

20.—30. juulini 1928. a. Riia rannas, — Bullis.

R. L.

Rong väljus Tartust laagri esimese päeva varajasel tunnil, võttes ennem sinna kogunud skautidele lisaks samasuure hulga pääletulejaid. Magamisega ei tihanud end hellitada keegi, püüti olla vaid lõbusad üheskoos. Valgas võtsime juure veel orkestri, — vagun oli nüüd tublisti täidetud. Ei aida-nud siin enam midagi, kõik pidid une raputama ja osa võtma üldisest elust. Võeti esile laulude register, katsuti koostada kõiki häáli, kuigi paljudel oli jäänud lauluhäälekene koju.

Kiiresti formav rong aga hoolitses, et lähemale jõuaksime sihtpunktile, — ja hakkaski paljudele külge Riia palavik, koguti pakid ja kotid, — võeti selga, hoiti käes, — oodati, mil jõuame Riiga, — oodati niimoodi kaua. Ja keda oodetakse, see peab ometi kord jõudma. — Riia raudteejaam . . . Väike vastuvõttuseremonii. Kuuleme siin esimest korda oma orkestri helisid, — päris tusedana tundub see kombineeritud orkester. Kolime uuele rongile, — Bulli viivale — laagri lähemasse jaama. Pakid transporteeriti. Rong liigubki juba ning silmi jääb vaid linna üldpilt kaugelt, — just nagu see kujutatud paberossikarbil „Riga“ — kõrgete, teravaksminevate tornidega. Sõit üle üheksakaarelise Dūina raudteesilla, sopolised linnapiirid — luht soine ja metsik, — igav . . .

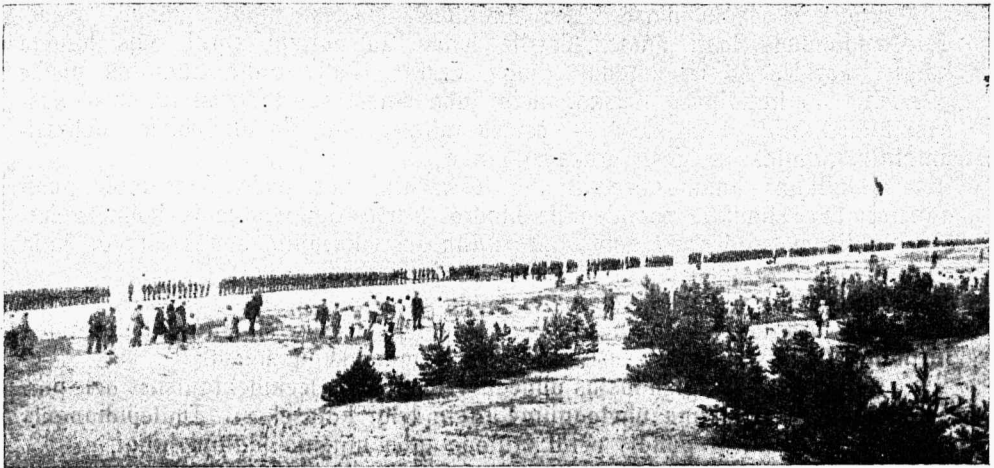
Bulli jaam. Pakid veetakse autosse, ise rivistutakse ruttu laagrisse minekuks, ette asub orkester. Meid päris tubli kogu — 84 hinge. Liikumise komando, orkester põrutab mis jõuab, — sammume sirgete mändide metsaalusel teel, jahu-liivasel, juurikasel. Vahepeal panevad ungarlased metsa kajama oma tugeva, ilus-mehise lauluga. Kuuldub veel teistegi laulu, kuid ungarlasi ei suuda ületada keegi. Kuuldub ka teise orkestri helisid rongikäigu lõpuosast — ei ta suuda mürtsutada aga võrdself meie omaga.

Ikka liigub loogeldes metsaalusel teel kui kirju madu pikk skautide rodu, — ei jõua veel pärale! Tee on võõras ja tundub veidi pikk, — tolmune ja liivane ka, juurikad segavad väsinuid samme. Karastuseks tervitab meid pisikesest hallist pilbekesest jämeppiisaline läti vihm. Viimati valendavad puie vahelt üksikud telgid, harjunud kõrv võib eraldada tuulekohinast juba mere tasast lainelokset — kaugele me enam ei pääse.

Oleme laagri piirkonnas. Juhitakse laiali pikk rongikäik. Liigume üsna mere lähedale, — kõrgemast vallist veel üle ja olekski mereäärsel liival, — kuid jääme peatuma. Näidatakse piirid, kust väljaspoole ei pruugi tungida, — asustada tuleb too piiratud maa. Omavahel jagati see veel suuharudele: kes tulnud Tartust, kes Tallinnast, Nõmmelt või mujalt, tükk ühele, tükk teisele. Tühjale maale kerkisid elamud — telgid. Igal perel oma. See oli esimese päeva töötulemusena peaaegu kõik. Palju siis ikka

— esimesel päeval loodi ju ka ainult taevas ja maa. Meil olid need aga enne käepärast, — aitas siis, kui ehitasime endale ainult elamud. Piiri tähistuseks oli ümber maaala nõör, väravas õhusrippuv nimekaart „E E S T J“

Meie naabruse tulid ka asunikud. Ammu enne meid olid neil telgid ülal, ilus värav ehitatud, küljes nende nimekaart — „Hungaria“. Kus meil liigutakse nagu palgata päevatööd tehes, sääl hõimude juures aetakse teid maasse, kaunistatakse telgiesiseid, puhastatakse platsi. On vist esivanemate viga, et oleme nii „pika toimega“. Naabrite üks päev oli meil kümme päeva, neil oli vist rohkem oskustki ja kujutlusvõimet kogu töös. Meie poisid, — sedavõrd mis rumalamad, pruukisid kavalust, — võtsid eeskujul, panid tähele teiste telkide kaunistamise motiive, kui neil valmis. Lisasid natuke omapärasust juure, kombineerisid kogutust uue ja — lõpuks saadi kiitagi sarnase forepärase töö eest. Viimasel päeval — see oli pühapäev

Latvija Skautide Suurlaagrist.

Osavõtjate üldparaad mererannal.

— ei vist olnudki leida uhkemat ja imestustäratavamamat laagrit kui meil, — sest nüüd oli alles ehitatud korralik-ilus värav, teed kaetud valge liivaga, telgiesised kaunistatud lilledega, mõnedel männikäbidest ilustusigi teeäärstel.

Laagri esimene päev oli reede, harilikus päevade käigus järgneb laupäev. Igapäevases elus mõnusamaid ja oodatumaid päevi, — kuid mainitud laupäev ei jätnud õhtule jõudes seda harilikku hüvetunnet enesest. Sellele päevale oli juhtunud „propaganda jalutuskäik“ — nagu teda laagri kavas risitud. Oli arvamine, et see on midagi harukordset ilusat. Viskasime kõhu kõvasti kuuma suppi ja pudru täis ning kiiresti jooksime mereranda. Ligi tunniajalise ootamise järele mererannas tuule käes algasime käiku. Päris mõnus sammuda orkestri saatel piki mere äärt — lainetest kõvaks uhutud liival. Nüüdki jooksid lained merest välja, püüdes märjaks kasta poiste jalgu.

Pöörasime rannalt ära — saigi küllalt tollest käimisest sääl — jatkasime endist suunda rannaga paralleelis käiva suvituskoha päätanaval. Kenad

suvilad, ilus asfalteeritud pätänav, — kõrvaltänavaid ei tahtnud muidugi vihmase ilma ja viisakuse pärast vaadata. Võib ka natuke kadestada siin: meri, mets, jõgi! — õhk, päike ja vesi! Tervis on see!

Käime ja käime, — juba kipub tüütama — orkester veel hoiab poisse sirgetena, kui see ei mängi, siis käivad kõik kui uimased kanad. Kaua sa ikka end propageerid. Peab ju ometi sama maa tagasi ka oma jalgadega käima, mis ju põrmugi ei ole lähem tulnud teest. Veel käime ja käime, — siis tuli pööre mere ääre ja sammusime tagasi.

Õhtul laagrituli — esimene. Ettekanded tagasihoidlikud. Lauldakse ühiselt rühmade kaupa, tehakse hüüdeid ja muud pisemat nalja. Mida aga päev edasi, seda kodusemaks muutub olemine ja ülespidamine õhtuti. Erilise kiidu osaliseks saavad ungarlased, nende huvitav esinemine võidab kõigi poolehoidu. Nende hulgas on palju vanemaid härrasid, professoreid ja pedagooge, kuid kõik ühtlases skaudivormis.

Ega eestlasedki neist palju huvitavuse poolest maha jäänud. Sage-daid kiiduhüüde lasti ühiselt Eestile lendu, ja paljugi kordi võis kuulla kõigist kõridest ühist hüüdu „Elagu Eestil!“ Palju nalja sünnitas pisike „Prefekt“ — hundipoeg Kriska, meile juba omast suurlaagrist tuttav — saades üldise kiidu osaliseks, — esines mitmel alal, — oli vahest politsei-ametnik, juhatas ka Eesti orkestrit j. n. e.

Pidulikuks kujunes eelviimane lõkkeõhtu, kus meie Peastaabi poolt annetati Läti skautide presidendile kindral Karlis Goppers'ile ja kolmele Läti skautjuhile välisvõõraste aumärgid. Viimasel lõkkeõhtul sadas vihma, kuid hoolimata sellest püüdsid kõik ikkagi seda üheskoos veeta.

Veel viimast korda kõlab ühine laagrihüüe: Sveiks Jambore! Sveiks Jambore! Jüra kräc — a-uu-uu. — Prides šnāc — šh-shh... Jürmala! Jürmala! Sveiks! Sveiks! Sveiks! Paneb kajama kogu metsa.

Mälestusse jäi pigimustas pimeduse lõõmavate leekide tantsust hele pilt. Magama uinutas vihma ühetooniline rabin felgi katusel. — Tuulepuhanguis ahmi puielt langev püüdis veidi erutada juba uinuma jäänud hingi.

Latvija skautide suurlaager. Grupp eestlasi Eesti laagrivärava ees.

Kokkuleppe alusel.

Robert Leighteni järele.

Fontain tunneb Kartust.

„Poiss jääb laagrist ära tõesti liiga kauaks“, kaebles Fontain, näsides saamatult pödrakintsu kallal mingi lõikamisriisita, mis ei olnud kuidagi sobiv seks raskeks toiminguks.

„Ta peaks tulema igatahes varsti“, mõõnsin mina. „Arvan, et ta imetleb vist loodust ning ümbrust.“

„Sa oled üldse tema vastu väga järeleandlik, Marshall“, jatkas Fontaine. „Tema on kogenemata ning ei tunne midagi põlismetsade metsikusest. Kindlasti satub ta nõnda kergesti tõsisesse hädaohtu.“

„Hädaohtu?“ kordasin ma.

„Jah. Sa tead seda paremini kui keegi teine, mis võib järgneda sarnase alalise hulkumise tagajärjel põlismetsas.“

„Fontaine“, muigasin ma, varjates oma meelepaha tema asjata kartusest. „Poiss saadeti Kanada tagametsadesse, et ta õpiks aru saama hädaohust ja oskaks mehe kombel sellest välja rabeleda. Mina vastutan tema julgeoleku eest. Jäta see minu hooldeks. Sina juba ära muretse. Kus on siis õieti hädaoht?“

„Ta kaob ära“, vastas Fontaine. „Karu maadleb ta vaese omaks või ta skalpeeritakse punanahkade poolt. Sa näid mõtlevat, et siin metsas olla on niisama julge kui linnatänavail.“

„Siin on tuhatkord julgem“, vaidlesin talle vastu. „Ära juba karda Henu üle. Tema leiab kindlasti saagi jälgi, kui ta on nälgjas; ning tagasi tulles ta kannab oma skalpi harilikus kohas. Ma ei tunne ühtegi meest, kes nii kergesti kokkub kui sina, Fontaine. Kuidas on lugu sinu närvidega?“

„Mina kardan indiaanlasi“, ütles ta rahulikult.

„Oled sa näinud mõningaid märke neist, Fontaine?“

„Ei. Kuid sa ise ütlesid ju, et nende suguharu asub siin ligidal.“

„Jah“, kinnitasin ma. „Indiaanlased on siin ligidal — terve nende küla. Surmkohkumata Assiniboine suguharu. Sa oled vististi lugenud nende metsikutest kommetest vaenlasvangide hukkamisel, vigvamite kaunistamisest kahvanägude skalpidega.“

Ma peatusin, et anda oma sõnadele tugevamat mõju.

„Ning meie asume praegu nende sõjateedel“, lisasin juure. „Kui nad tungiksid meie laagrisse — meie on ainult kolm.“

Fontaine näppis närvlikult habet. Võisin näha, et ta käsi värises.

„Mina oskan siiski hästi kasutada püssi või mõnda muud relva“, kõnelesin edasi.

„Kuigi sina ei ole metsamees, võin sinustki hädakorral midagi loota. Ainult Henn Vincent on kogenemata poiss, keda ei saa arsesse võtta võitluses punanahkade tomahvkide, skalbinugade ja moodsate pistolite vastu.“

„Ja sa lased teda siiski veel liikuda nii vabalt sarnases ümbruses!“

„Oo, ära karda!“ vastasin kindlasti.

„Talle ei juhtu juba midagi.“

Ei olnud kahtlust, et Henn oli täielik hellkäpp. Kuigi ettevõtlik ning tubli skaut, oli ta kasvanud suurlinnas ega teadnud siinsest elust midagi. Mu vana sõber Charles Vincent saatis poja ainult selleks siia, et talle näidata ümbrust, kus kasvavad sitked mehed.

„Ma sooviksin“, kirjutas ta, „et ta oma mugava ning piimvedela ümbruse vahetaks karmuse ning metsikute kohtadega ning õpiks kasutama isenda oskust. Metsaelust on ta lugenud ainult juturaamatuid, kellede autorid on näinud indiaanlasi ainult piltidel või hirmuga vaadanud mõnda karunässakat loomaaias. Näita talle nüüd elusaid punanahki skalpeerimistantsul ja sõjateel; lase ta näeb metsahunte ning karusid nende loomulikus ümbruses. Ma sooviksin, et ta näeks kord tõelist elu!“

Kahjuks tegi Charles Vincent halvasti, et saatis poja siia hooldaja järelevalvel. Jules Fontaine, kes sõitis poisiga kaasa, oli arvamisest, et paarinädaline elu preiis oleks ainult lõbus huvirännak loodusesse.

Fontaine oli halb laagrikaaslane, sest tal ei olnud põrmugi kogemusi laagrielust. Tal ei olnud vähematki aimu, kuidas üles seada biibrilõksu, püüda jäneist või koguni teha lõket. Kaasaaitamine, et Henn Vincent õpiks tundma metsaelu, milline oli kokkulepe, ei olnud üldse tema kavas.

Poiss pidi tutvuma metseluga ning sellest ei pääsnud mööda ka Fontaine! Ta pidi rohkem nägema metsamehe kombeid, seda oli tarvis, sest viis, kuidas ta saagis pödrakintsu, oli tõesti väljakannatamata.

„Fontaine“, ütlesin ma, „kui sul lihribad on valmis lõigatud, paneme nad praadima. Toidulõhnal on võimas mõju koduste tunnete äratamiseks. Kahtlemata kisub see laagrisse ka Henn Vincenti, eeldades muidugi, et tal on niihästi alles enese skalp-kui ka orienteerumisvõime.“

Sissepiiramine.

Köök, mille olime ehitanud vigvamis veidi eemale, ei olnud Fontaini lemmik asupaigaks. Ta nägi, et ladina- ja kreeka keel ei olnud kuigi suureks varanduseks Kanada metsades põdraliha või kala praadimisel.

Olime pannud särisevale pannile esimesed lihatükid, kui Henn Vincent ootamatult ilmus köögist juure.

„Kahetsen, et jäin hiljaks ega saanud teid keetmises aidata“ sõnas ta, visates kuue ja kaabu pöösale ning istudes mättale.

„Mis sinuga juhtus?“ päris Fontaine.

„Me olime sinu üle täiesti mures.“

Henn pistis tüki liha ahnelt suhu, tal oli nähtavasti hää isu.

„Midagi ikka juhtus“ sõnas ta. „Ma läksin otsima sinu kolme hobust, Marshall, ja läksin seetõttu veidi kaugemale jälgede järele.“

„Kuidas võisid sa leida jälgi? Egas minu hobused ole ainukesed siin maailmajaos!“

„Oo, kena,“ muigas ta. „Seda ma juba teadsin, et indiaanlaste ponid on paljajalu. Minu poolt jälgitavatel olid ilusad kingad jalas.“

„Hüva“ naeratasin ma. „Leidsid sa hobuste asupaiga?“

„Ei, kuid ma nägin suure karja prerii ponisid ja säääl lähedal terve küla telke, vigvameid, tiipiisid, või kuidas neid kutsutakse; ja ringümber suur kari indiaanlasi.“

„Indiaanlased!“ lõugas Fontaine häirena „Nii lähedal!“

„Jah, araablased ega mustlased nad küll ei olnud,“ sõnas Henn. „Ma ei näinud hästi, kas nad kandsid võidusulgi ja sõjarüüdi, sest ma märkasin, et järsku hiilis...“

„Skalpeeriv indiaanlane!“ karjatas Fontaine ja tammus edastagasi. „Nad nägid sind. Nad jälgivad sind niisama kergesti kui sina hobuseid. Kas sa kujutled, mis sa seega tegid? Enam ei ole meil ühtki julget hetket!“

„Ega ma ei ütelnud ju, et see oli indiaanlane, kes mind hiilis,“ vastas poiss. „Indiaanlased ei võinud mind nähagi. See oli metsloom, kes mind piilus — suur karu.“

Ta vaikis ning tõstis omale natuke sööki, jättes meid põnevasse ootusse.

„Räägi meile sellest karust,“ alustasin ma: „Mürgise Paela jõe ääres on nende koobas. Sa näed, ma tean, kus sa liikusid, mõne kuu eest olin säääl laagris.“

„Sa olid nendega nähtavasti hää sõber,“ sõnas Henn. „Kooa lähedal nägin terve ausamba, mille olid ehitanud tühjadest piimanõudest ja plekk-karpidest.“

Ta peatas hetkeliseks naeratuseks.

„Hüva! Ma ei tea, kuidas see juhtus, kuid korraga leidsin enese kooa avauses, poolenisti peidetud noorte puude varju. Säääl oli mudane, määrasin oma riided, kuid ma liikusin edasi. Kooa hämaruses märkasin äkki tumedat metsalise kogu, tema kõrval kaks väikest poega. Ta tõusis asemelt ning tõstis omi raskeid käppi.“

„Tulise pihta, miks sa siis ei lasknud?“ päris Fontaine. „Oli sul revolver kaasas?“

„Olin liiga kohkunud, et mõelda muule, kui kiirele pääsmisele. Pealegi oli revolver laadimata. Lippasin eemale, kuid te ei või kujutleda, kui kiiresti karu jookseb. Olin jõudnud juba veidi kaugemale, kui ta tormas otse minule vastu. Hingetult kribisin end puulatva ning alla vaadates nägin, et neid oli kaks.“

Ta pildus lõkkesse paar oksa ning jatkas uuesti.

„Mõlemad seisid teineteise kõrval. Siis pöördus üks neist tagasi, teine aga tõusis tagumistele käppadele ning surus enda raskusega vastu puud. Enne kui jõudsin aimata, hakkas puu vankuma ning ma kukkusin ühes puuga alla. Õnneks jõudsin kähku ronida oksade vahelt teisele puule.“

„Said sa kukkumisel mingit viga?“ küsisin juttu segades.

„Ma ei saanud isegi kriimustada,“ sõnas ta. „Ainult üks sinu plekktoos rebis mu varuka lõhki. Puu kukkumine tuli vist karulegi ootamata, sest alla vaadates nägin, et ta kadus eemale. Pääle lõhkest piilumist pidasin minagi kõige mõistlikumaks ettevaatlikult teie juure rännata.“

Siis kõhatas ta närvlikult ning istus täiesti vaikselt, hingates raskesti. Ta päivitanud nägu muutus kahvatuks ning huuled värisesisid.

„Marshall“, ütles ta ootamata külmusega. „Ma ei tea, kas sa oled selles teadlik, kuid praegu me oleme täielikult ümber piiratud indiaanlastest. Nad roomasid siia järsku nagu ussid. Neli neist on Fontaine'i seljataga. Teised on kungaste varjus meie kõrval. Ruttu! Võta oma relv ja ütle, mis teha!“

Tõmmates välja enda revolvri ning tõustes püsti, vilistasin tasakesi. Ta astus minu kõrvale, seisime seljad vastamisi.

Indiaanlaste sõjatants.

Metsik, ebamaine kisa katkestas metsa vaikuse ja puude ning pöösaste tagant tormasid välja sulgedega ehitud ning tumedate nägudega Assiniboine suuharu indiaanlased, kohutavad oma rõivades, varustatud vibude, sõjakirveste, tomahavkide

ja kalkide skalbinugadega. Nende teravad sõjahüüded olid kõrvulukustavad.

Jules Fontaine kargas püsti ning jooksis hajameelselt neile otse vastu.

„Ole rahulik, Henn“ käsutasin ma. „Nad ei tea, et su relv on laadimata. Pane neid tähele!“

Henn tuges kindlalt ning otsustavalt minu selja vastu, kuna ta parem käsi liikus püsivalt mõlemale küljele, hoides revolvrilt ühe või teise punanaha poole.

Oma brouningut tarvitasin sama viisi, kuna punanahad kogu aja täitsid õhku hirmsa lärmi ja hüüetega.

Möödakargavate kogude ja puude tagant kuulsin Jules Fontaine'i appikutsuvat hüüdu.

„Jäta mind, ja mine päästa Fontaine“ hüüdsin ma, lükates käsivarrega Vincenti eemale.

„Ei, ma ei ohverda sind tema eest“ vastas poiss tuluselt. „Miks ta jooksis eemale ega seisnud paigal?“

„Mine!“ käskisin teda. „Ära lase temalt võtta skalpi. Minu eest ära hoolitse. Mina juba tean, mis nüüd teha.“

Poiss kuulis alandlikult sõna ning jooksis ära, murdes tee läbi indiaanlasringi.

Indiaanlased jätkasid võidutantsu Fontaine ümber. Tehes rütmilisi liigutusi tomtomi pöörina saatel ikka kiiremini ning kiiremini, vibutasid nad sõjakirveid ning pildusid neid Fontaine'i pää kohale puusse. Nende pääsuled lehvisid võidukalt ning jalad karglesid osavates sammudes.

Tõstsin käe märguandeks, tom-tom vaikus, tātoveeritud punanahad lõpetasid sõjantantsu ning eemaldusid. Ainult suguharu päalik astus minu poole, hoides püssi käes, mille pära oli rikkalikult kaunistatud suguharu tootem-märkidega.

Läksin ühes temaga Fontaine'i juure, kes lamas maas. Hen Vincent kumardus ta kohal, valmis maha laskma oma laadimata relvaga igat metslast, kes julgeks neile ligineda.

Ma kõnetasin päalikut nende keeles, et ta saadaks oma sõjamehed eemale. Siis aitasin Vincenti ning tõstsin ehmunud Fontaine'i laagritule ligidale.

„Keegi ei ole haavatud,“ ütlesin ma rahustuseks. „Ning nad kõik läksid tagasi oma telkide juure.“

Noor Henn Vincent vaatas mulle tardunud silmadega näkku.

„Kuid ma ei saa aru,“ kogeles ta. „Miks nad kadusid ilma ühegi noole või püssipaigu laskmata, ilma vähemagi saagita? Ma ei saa kuidagi aru.“

„Aga muidugi“ vastasin talle muiates. Pean rääkima selgemini, et see juhtumus ei tulnudki nii ootamatult. Ma pidin ometi rahuldama sinu isa soovi. Ta soovis seda kindlasti, et näitan sulle hunte ja karusid ja lasen sind kaasa elada indiaanlaste sõjantantsu.

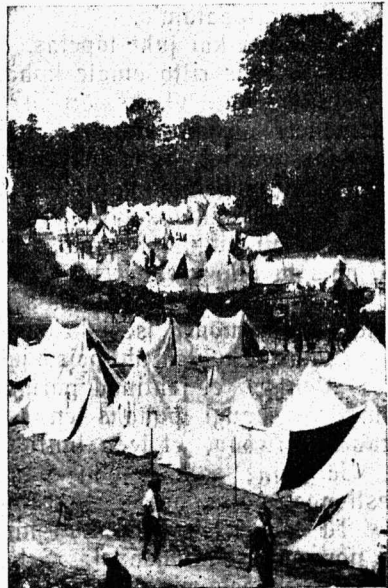
Karusid nägid sa juba omal algatusel. Skalpeerivaid indiaanlasi näha nende sõjantantsul, see on natuke raskem.“

Henn naeris lõbusalt.

„Sest tänapäeval indiaanlased ei küti enam skalpe,“ lisasin juure, „ega lähe ka sõjaretkele.“

„Aga olid need siis tõelised indiaanlased, mis?“ päris Henn.

„Kindlasti. Surmkohkumata Assiniboine suguharu tublid punanahad. Ainult rahuarbastajad inimesed ja minu hädad naabrid. Homme võtan sind kaasa nende külasse, kui lähen vaatama oma kolme hobust, kes on nende juures hoiul. Meil läheb neid tarvis, et viia Jules Fontaine tsivilisatsiooni õhkkonda tagasi. Jules ei ole kohane laagrieluks metsas. Siin on palju rahutust ja karmust. Talle on mõnusam elada linnatänavate auväärse vaikuses ja julgeolekus.“

Rootsi skautide suurlaager.

Skautlik distsipliin.

Esimene kiri salgajuhtidele.

C. H. Butler.

Kui ma kunagi astun ühendusse mõne võõra rühmaga, on mul esimesi asju tähele panna, kuidas salgajuhid käitlevad oma kaasskaute, neid kontrollivad ja juhivad.

Hiljuti olin ühel skautide paraadil päältvaatajaks. Minu saabudes olid kõik rühmad platsil üles seatud salkade viisi. Mõni minut oli mul võimalus neid kõrvalt silmitseda.

Saarmate juht oli suur, kehakas poiss; märkusteraamat peos, hüüdis ta nimestikku. Üks tema kaaslasist lõdvendas oma võõrihma, väga võimalik seepärast, et paraad oli just päale sõõmist. Kõuehäälel raspeldas juht: „Seisa vakka, Jones!“

Jonesi käsi kukkus külje päale ning ta näoilme muutus tumedaks. Nähtavasti tundis ta end sellest hõikamisest haavatuna, kuna ligidal oli rohkesti päältvaatajaid.

Parajasti kui juht lõpetas, üks väike skaut sammus erksalt salga juure, tervitas ja asus ritta omale kohale.

„Miks jäid hiljaks, Smith?“ kisendas juht häälega, mis oleks au teinud mõnele oksjonipidajale. Smith pomises midagi vastuseks, vaatas aralt ning lohutamatuks, kuna juht jätkas oma jutlust täpsuse väärtusest.

Sellelt, pigemini kurvalt vaatelt, mu silmad pöördusid järgmise salga juure, mille skaudid kandsid põtrade värve.

Juht oli pikk, lahja poiss, kuldraamis prillidega. Seistes nõutult paigal, näis ta alla suruvat viha.

Ta salk naeris ja rääkis sel ajal, kui ta hüüdis nimestikku, skaudid seisisid vabalt, mõned isegi keksisid ühel jalal.

„Vunts“, kuulsin üht poissi juhile hüüdvat, — „siin on vilu sedasi seista!“

„Vunts“ ei juhtinud põrmugi tähelepanu sellele märkusele, vististi ei pannud ta sugugi pahaks ennast kuulda sarnaselt adresseerifuna üldisel paraadil. Arvan, et teda tunti üldiselt „Vuntsi“ nime all.

Järgmine salk, mida panin tähele, olid hundid. Juht oli alles täiesti noor poiss, omas aqa rahuliku ja tõsise õhkkonna enese ümber.

Ta salk seisis rahulikult ning vabalt, kuna ta ise seletas neile kaelaräfi paremat sõlmimisviisi. Sel hetkel tuli skautmaster, juht hüüdis vaikselt salga välele ning tervitas.

Nad rääkisid omavahel mõne minuti ja ma märkasin, et skautide seas ei tekkinud mingisuguseid liikumisi ega jutuajamisi. Näis, et nad said hästi

aru, et nad olid avalikul väljaastel ning see arusaamine andis nende väärtusest hääd tunnustuse.

On peaaegu asjata märkida, et hundid kehastasid distsipliini ideaalkuju. Nende juht kohtles neid kui omasuguseid. Ta ei karjunud välja käsklusi, nagu mõni seersant riviharjutusel, ent siiski käsutas neid aukartustäratavalt.

Kõige vähem hääd on öelda põtradest. Siin on see väga selge, et juhiks oli valitud ebaõige poiss. Tema vastu ei olnud põrmugi aupaklikkust ja tal on sama palju lootusi distsipliini maksma panna, kui elevantil võtmeaugust läbipugemiseks.

Saarmad, arvan, olid enam mures, kui vihased. Nende juht oli nähtavasti uhke poiss ja vististi kannatas ta pisut suurusehullustuse all.

On hädaohtlik käsitada käskimise võimu. Teda on kerge farvitusele võtta, vaja vaid õhku sisse hingata ja korraldusi välja karjuda. On aga ka palju raskem saada häid tagajärgi vähem tugeva jõuga. (Järgneb.)

Hei, teie, norgujad kaldal, mis ootate veel?

Läänemees.

*Aeg saabund on sõuda,
aeg saabund on sihile jõuda,
mis ootate veel?*

Aer haarakem pihku ja purjepeel!

*Olgugi vihane maru meil ees,
tormide hääl, lainete vall
ja haigutav silgavik all —
vaid jõudu ja julgust saab sest iga mees!*

*Hei, teie, norgujad kaldal, mis ootate veel?!
Kas ootate kunni kord kustuvad
sihid ja aated, kunni kord mustuvad
sildamelõhkked, kunni kord kepi toel haudade teel?!*

*Ja kui te ei tule, ise läen teele,
aoualgel sõidan siis suurele veele!
Näete, kuis tormab mu võitleja huisk,
tormihoos kõlab mu laul ning võitluse hõisk!*

Hei! Teie, norgujad kaldal, mis ootate veel?!

(„Lääne Skaut'ist“)

Ons teie silmad lahti? „Naljakas küsimus. Aga muidugi!“ vastate teie. Mida mina selle all mõtlen, on see, et kas teie mõlemad silmad on valla selleks, et teha häätigusid ning et mängida dshungli mängu täie oskuse ja osavusega?

Võib olla te veel ei tea, et kui neljajalgseid hundipojad sünnivad, siis nende silmad on suletud, nii et nad ei saa näha mõningaid päevi. Järkjärgult aga nende silmad avanevad ning sellest hetkest alates nad panevad tähele dshunglielu ning õpivad selle seadusi.

Umbes samuti, kui noor hellkäpp astub karja, on ta silmad suletud

ning ta ei tea midagi hundipoeglusest ega selle seadustest.

Saab ta aga endale ühe tähe, näeb ta juba natuke. Ning töötab ta tugevasti edasi teise tähe saamiseks, võib temast saada tubli hundipoeg, kelle mõlemad silmad on valla. Alles sarnane tõeline hundipoeg võib õppida kõike tarvilikku, mida läheb tarvis suures hundipoegluse mängus.

Mitu silma on teil juba lahti?

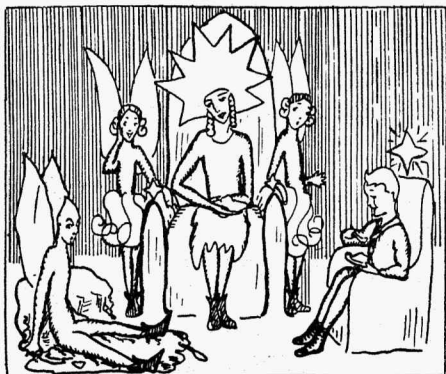
Akela.

Valge Vares.

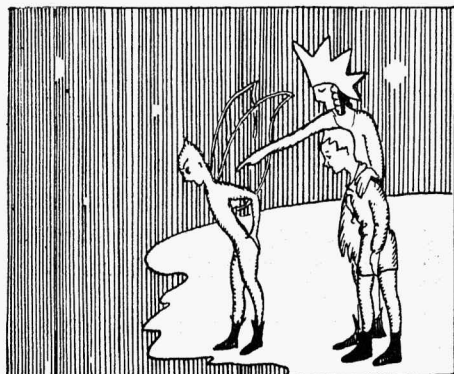
Igas rühmas, kui mitte igas salgaski, on oma Valge Vares, kellel on alati vastupidine lendamissuun.

Avalikkudel väljaastetel kiheleb tal igalpool ning ta lobiseb kaaslastega. Koondustel on tema tähelepanu ikka aknaruudul, küsimustele ei oska vastata, räägib selle eest aga teiste jutule tublisti vahele.

HUNDIPOEG HENNU

1. Kui Põhja Täht jäätist serveerib, juhtub õnnetus: jääst tool sulab sädemekese ihusoojuse all.

2. Henn küsib, mida Põhja Täht teeb: See viib neid tähe servale ja näitab maakeralale.

Valge Vares ratsutaks pigem hobusel, kui matkaks teiste skautidega. Ta jääks parem koju, kui läheks laagrisse, sest laagris ei saa süüa jäätist ega minna kinosse.

Pigem ostab ta vibu ja nooled, kui teeb nad ise, sest hää vibu ning hääde noolte valmistamine nõuab aega, kannatlikkust ja tööarmastust.

Ta ei käi suvel rühmakoondusil korralikult, kuna siis on liiga palav.

Ta ei käi talvel rühmakoondusil korralikult, kuna siis on liiga külm.

Ta on saks, kelle pärast salk ei võida rühma salkadevõistluses, sest ta ei viitsi ära õppida skaudieksameid.

Näidake oma osavust.

Võitlus hundipoegadele.

Siin on huvitav võistlus teile, millest te kindlasti võtate osa. Annan teile mõned häälikud tähestikust, millede abil peaksite kujundama korrapärase lause. Iga sõna lauses peab algama ühe antud häälikuga ning samuti antud järjekorras.

Näitena olgu antud neli häälikut I. A. O. R. Viimastest võiksime kujundada lause:

„Iga algus on raske.“

Häälikud, millest selles võistluses tuleks kokku seada lause, on —

I. H. H. L. J. T. E. S.

Olete neist häälikuist antud juhtnõu-ride järele mingi lause kokku seadnud, kirjutage see postkaardile, lisage juure oma nime, vanaduse, aadressi ja karja nime-tuse. Saatke lahendus hiljemalt 10. novembriks aadressil: Tartu, „Eesti Skaut“, postkast 130.

Paremad laused ja nende saatjate nimed avaldatakse järgmises numbris. *Akela.*

Lugejatele.

Käesoleval skaudiaastal alustab „Eesti Skaut“ ilmumist veidi muu-
tunud toimetuse koosseisus. Sisu-
lises küljes ei põhjusta see aga õieti
peaaegu mingisuguseid muudatusi.
Hoolimata kõigist ettetulevatest ras-
kustest ning piiratud võimalustest,
katsub „Eesti Skaut“ endiselt sisu
kohastada keskmise skaudiea koha-
selt, taotleda poisteajakirja tasapinda.

Lugejaskonnaga soovib toimetus
luua kõige tihedamat ühendust, mil-
leks ootab rohkel määral kaastööd
ja arvamisi ajakirja sisu kohta. Ai-
nult tihe side ajakirja ja tema luge-
jaskonna vahel suudab kindlustada
ajakirja püsimist.

„Eesti Skaut“ alustab oma kahek-
sandat aastakäiku täie teadvusega,
et iga skaut oma ajakirja loeb ning
tellib, temaga püüab kokku kasvada
ning tihedat sidet luua. Teeb seda
iga skaut, valitseb Eesti Skautide
Malevas endiselt tugev üksmeel ning
side, mida ilmekalt väljendab oma
ajakirja püsiv ja järjekindel ilmu-
mine.

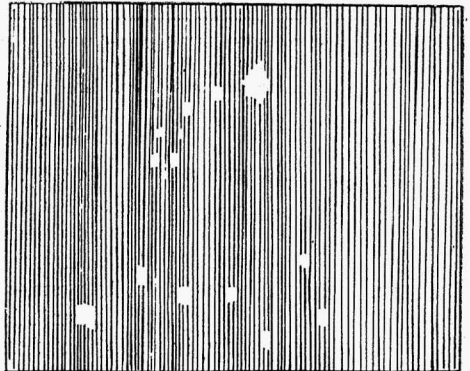
Toimetus.

Nr. 2/3 ilmub 1. detsembril 1928 a.

SEIKLUSI SÄDEMETE SELTSIS.

3. Sääil näeb Henn meremehi kelle kompassi lained merre viinud. Kuid meremehed ei hukku, sest

4. nemad tunnevad taeva kompassi: Põhja Täht juhhib neile teed.

Eesti Skautide Maleva Skaudijuhtide Aastakoosolek

Narvas, Linna 3-nda Eesti Algkooli ruumes,

KAVA.

Narvas, pühapäeval 28. oktoobril 1928.

- Kell $\frac{1}{2}9$ — Osavõtjate saabumine ja korterisse paigutamine.
" $\frac{1}{2}10$ — Hommikusöök.
" 10 — Avamiskoosolek: Avakõne.
Juhatuse valimine.
Tervitused.
Aruanded.
" 13 — Lõunasöök.
" $\frac{1}{2}14-16$ — Narva linna vaatamine ajaloolisest küljest, vilunud juh-
tide saatel.
" 16 — Skautlik Jumalateenistus — õp. Kiviste.
Jutlustab cand. theol. Harry Haamer.
" 18 — I. Töökoosolek. Teem: Eesti Skautlus.
Referaadid: Eesti Skautide Maleva tänapäeva olukord.
skm. Hugo Paalman.
" Usuline kasvatus skautluses — nskm. H. Haamer.
Kell " 20 — Öhtusöök ja omavaheline koosviibimine. Pildistamine.
Narvas, esmaspäeval, 29. oktoobril.
Kell 8 — Hommikusöök.
Kuni k. 13 — Narva tööstuste vaatamine.
Kell 13 — Lõunasöök.
" $\frac{1}{2}14$ — II ja viimane töökoosolek. Teem: Töö.
Referaadid: Skautlus, tema rahvuslikkus ja rahvusvahelikkus (N. Kann).
" Skaudi 10. seadus.
" Kuidas teostada praeguses olukorras salga töö süsteemi
skm. Elmar Vardja.
" Kes on juht ja tema ettevalmistusest — nskm. H. Haamer.
Resolutsioonide vastuvõtmine, mitmesugused küsimused ja
1928 a. aastakoosoleku lõpetamine.
Kell $\frac{1}{2}19$ — Ühine koosviibimine.
Kell 21 lõpp ja $\frac{1}{2}22$ ärasõit.

EESTI SKAUDI

8. aastakäik

1. oktoobrist 1928 a. — 30. septembrini 1929 a. ilmub 8 numbrit
maksab aastaks Kr. 1.50
poolaastaks „ 0.75
üksiknumber 25 senti.

Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused ja ajakirja levitajad rühmade-
karjade juures.

ESM liigetele nende juhtide kaudu tellimine kogu aastaks **pool krooni.**

Toimetus ja talitus: Vallikraavi 19, Tartus.

Kirjad: Tartu, postkast 130.